

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.346 van 11 juli 2013
in de zaak A. 201.075/XIV-33.343**

In zake : het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
 WELZIJN VAN DROGENBOS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Patrik De Maeyer
 kantoor houdend te 1160 Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de
 Vlaamse regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bart Staelens
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Stockhouderskasteel
 Gerard Davidstraat 46, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 juli 2011, strekt tot de
nietigverklaring van “het besluit van 27 mei 2011 van de Vlaamse Minister van
Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand
houdende vernietiging van het besluit van 24 januari 2011 van de raad voor
maatschappelijk welzijn van Drogenbos houdende vaststelling van de
rechtspositieregeling voor het OCMW-personeel wat betreft het in de Raad van
18 april 2011 gehandhaafde artikel 210”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2013.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Artikel 105 van het gemeentedecreet bepaalt in paragraaf 1 dat de gemeenteraad de rechtspositieregeling van het personeel vaststelt. Volgens artikel 116 bepaalt de Vlaamse regering de minimale voorwaarden voor, onder andere, de rechtspositieregeling van het personeel.

Aldus schrijft artikel 16 van het besluit van 10 februari 2006 van de Vlaamse regering houdende de minimale voorwaarden voor het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel een bepaling in over de taalpremie, in werking getreden op 1 januari 2006, dat de raad geen taalpremie kan instellen of behouden voor zijn personeelsleden.

Die bepaling wordt met ingang van 1 januari 2008 opgeheven door het besluit van 7 december 2007 van de Vlaamse regering houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, maar “uitdrukkelijk overgenomen” in het artikel 131, tweede lid, van dit besluit van 7 december 2007.

Tegen de respectieve artikelen 16 en 131, tweede lid, wordt door de OCMW's van Sint-Genesius-Rode, Kraainem en Linkebeek bij de Raad van State een annulatieberoep, gekend onder nr. A. 173.166/XII-4770, ingesteld. De verzoekende partij is in deze zaak tussengekomen.

Het beroep is verworpen bij arrest nr. 220.293 van 12 juli 2012.

Op 19 december 2008 wordt het decreet betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn aangenomen.

Volgens artikel 104, § 1, is op een personeelslid van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn dat een betrekking bekleedt die ook bestaat bij de gemeente die door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn wordt bediend, ambtshalve de rechtspositieregeling van toepassing van het personeel van de gemeente.

Wat de personeelsleden betreft die een betrekking bekleden die specifiek is voor een openbaar centrum, evenals wat de secretaris van het openbaar

centrum voor maatschappelijk welzijn en de financieel beheerder betreft, stelt, aldus paragraaf 2, de raad voor maatschappelijk welzijn de rechtspositieregeling vast. Dit moet gebeuren op basis van en in het kader van de minimale voorwaarden die de Vlaamse regering, op grond van artikel 115, § 1, van het decreet, vaststelt voor onder meer de toelagen en vergoedingen.

De artikelen 104 en 115 zijn op 1 januari 2011 in werking getreden.

Bij aangetekend verzonden verzoekschrift van 26 juni 2009 vordert, onder meer, de verzoekende partij, de nietigverklaring van “het besluit van 3 april 2009 van de Vlaamse regering houdende de uitvoering en inwerkingtreding van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en houdende diverse bepalingen betreffende het personeel, de financiën en de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, inzonderheid zijn artikel 17”.

Artikel 17 van dit besluit, in werking getreden op 29 april 2009, bepaalt dat de raad voor maatschappelijk welzijn geen taalpremie mag instellen of behouden voor de personeelsleden. Blijkens de nota bij het ontwerp voert het verbod (onder andere) artikel 42 van de wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn uit in overeenstemming met de rechtspositieregeling voor de gemeentelijke personeelsleden.

Dit beroep wordt bij arrest nr. 220.294 van 12 juli 2012 verworpen.

Op 22 april 2010 neemt de gemeenteraad van Drogenbos een besluit aan waarbij wijzigingen aan de rechtspositieregeling voor het gemeentepersoneel worden goedgekeurd. In artikel 210 wordt bepaald dat het personeelslid dat op grond van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1966, verplicht is tot kennis van de tweede taal, en in het bezit is van het nodige taalattest van Selor, een premie voor de kennis van die taal ontvangt.

Artikel 210 wordt op 2 juli 2010 door de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant geschorst.

Van dit schorsingsbesluit wordt op 5 juli 2010 aan de verzoekende partij kennis gegeven. Nu op deze schorsing geen intrekking noch een handhaving volgde wordt de verzoekende partij er op 22 september 2010 van in kennis gesteld dat het geschorste besluit, overeenkomstig artikel 256, 4de lid van het gemeentedecreet, geacht wordt nooit te hebben bestaan.

Bij besluit van 16 september 2010 voert de gemeente Drogenbos opnieuw een aanpassing aan aan de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel en het arbeidsreglement waarbij in artikel 210 een principebepaling wordt opgenomen met betrekking tot het toekennen van een taalpremie.

Artikel 210 wordt, na eerst op 21 oktober 2010 door de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant in zijn uitvoering te zijn geschorst en vervolgens door de gemeenteraad bij beslissing van 18 november 2010 te zijn gehandhaafd, finaal bij besluit van 9 december 2010 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand vernietigd. Daarin wordt overwogen dat het artikel manifest strijdig is met artikel 131, tweede lid, van het besluit van 7 december 2007 van de Vlaamse regering. Tegen dit besluit stelt de gemeente Drogenbos een annulatieberoep in bij de Raad van State. Deze zaak is gekend onder het rolnummer 199.045/ XII-6490 en is verworpen bij arrest nr. 224.085 van 26 juni 2013.

Op 27 september 2010 stelt de raad voor maatschappelijk welzijn van Drogenbos de rechtspositieregeling en het arbeidsreglement voor haar personeel vast.

In artikel 210 wordt bepaald dat een personeelslid dat op grond van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 18 juli 1966, verplicht is tot kennis van de tweede taal een premie voor deze kennis ontvangt.

Bij besluit van 27 oktober 2010 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant wordt artikel 210 in zijn uitvoering geschorst.

Bij OCMW-raadsbesluit van 29 november 2010 wordt het geschorste artikel 210 gehandhaafd.

Bij besluit van 7 januari 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlandse Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand

wordt artikel 210 vernietigd wegens strijdigheid ervan met artikel 131, tweede lid, van het besluit van 7 december 2007 van de Vlaamse regering.

Tegen dit ministerieel besluit stelt het OCMW van Drogenbos een annulatieberoep in bij de Raad van State. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 199.428/XII-6515 en is verworpen bij arrest nr. 224.086 van 26 juni 2013.

Op 24 januari 2011 stelt de verzoekende partij opnieuw en op identiek dezelfde wijze als voorheen, de rechtspositieregeling voor haar personeel vast.

In artikel 210 wordt bepaald dat een personeelslid dat op grond van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 18 juli 1966, verplicht is tot kennis van de tweede taal een premie voor deze kennis ontvangt.

Bij besluit van 1 maart 2011 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant wordt artikel 210 in zijn uitvoering geschorst.

Bij OCMW-raadsbesluit van 18 april 2011 wordt het geschorste artikel 210 gehandhaafd.

Bij besluit van 27 mei 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlandse Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand wordt artikel 210 vernietigd wegens strijdigheid ervan met artikel 131, tweede lid, van het besluit van 7 december 2007 van de Vlaamse regering. Dit is het thans bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De verwerende partij voert als excepties van onontvankelijkheid het volgende aan:

- “II.1. De verzoekende partij vermeldt in de inventaris enkel een aanstellingsbesluit. Er wordt dus aangetoond dat de raadsman is aangesteld.
- II.2. Een aanstellingsbesluit impliceert als zodanig niet dat bewezen wordt dat er ook beslist werd zich te verhalen tegen het toezichtsbesluit. Enig formalisme mag. Het is best mogelijk dat een raadsman wordt aangesteld maar dat bij nader inzien een gemeente van oordeel is dat er

- toch niet in beroep moet voorzien worden. Een minimaal formalisme is dus aangewezen en voortgaande op de stukken die geïnventarieerd zijn, kan er hic et nunc niet worden aangenomen dat op ontvankelijke wijze een vordering is ingeleid.
- II.3. Art. 200 van het OCMW-decreet voorziet erin dat de Raad van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn beslist tot het al dan niet optreden van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn. Het blijkt niet dat daaraan is voldaan.
- II.4. Art. 200 OCMW-decreet voorziet er ook in dat in rechte het OCMW vertegenwoordigd wordt door de Voorzitter. Ook daaraan is in casu niet voldaan zodat de vordering hoe dan ook onontvankelijk is ratione personae.
- ...
- III.1 De administrateur-generaal gaf dus te kennen aan de Minister dat in casu een toezichtscarroussel werd draaiende gehouden door de verzoekende partij en dat het om een duidelijke miskennis van het administratief toezicht ging.
Er wordt klaarblijkelijk ook een Raad van State-carroussel in werking gehouden waarbij nagenoeg dezelfde middelen worden herhaald.
Daarbij ontgaat het de verzoekende partij dat het nu betwiste besluit tevens werd gemotiveerd als volgt:
"Overwegende dat de Raad zijn beslissing herneemt met een identieke motivering, die reeds meermaals geschorst en/of vernietigd werd; dat de Raad het grondwettelijke principe van het administratief toezicht miskent door steeds dezelfde beslissing te nemen die reeds vernietigd werd door de toezichthoudende overheid, los van de mogelijkheid tot beroep bij de Raad van State".
- III.2. De Minister heeft zich bij zijn toezichthoudende rol dus gehouden bij hetgene hij inhoudelijk ten aanzien van de vorige besluiten al motiveerde. Maar daarenboven is ook gemotiveerd dat het puur negeren van het toezicht waarbij steeds maar hetzelfde herhaald wordt, strijdig is met het grondwettelijk principe van het administratief toezicht.
Dit motief schraagt als zodanig reeds het betwiste besluit. Dit motief is niet betwist.
- III.3. Doordat de verzoekende partij, klaarblijkelijk bevangen of beroesd door de eigen carroussel, geen acht heeft geslagen op het motief dat precies een carroussel verbodt, omdat dit strijdig is met het principe van het administratief toezicht, heeft de verzoekende partij klaarblijkelijk dit motief niet betwist.
Het betwiste besluit blijft dus hoe dan ook overeind, gezien één van de motieven die het besluit schraagt, niet is betwist.
De verzoekende partij heeft er dus geen belang bij om de andere motieven te betwisten, gezien het besluit hoe dan ook overeind blijft krachtens het niet-betwiste motief.
- III.4. De verdere uiteenzetting is dan ook puur subsidiair.”.

Beoordeling

4.2.1. Met de verzoekende partij dient vastgesteld dat de lezing van stuk 7 van de verzoekende partij (“aanstellingsbesluit”) de exceptie van de verwerende partij weerlegt.

Artikel 1 van dit besluit luidt:

“Een verzoekschrift tot nietigverklaring in te dienen bij de Raad van State tegen het besluit van 27 mei 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse rand houdende vernietiging van artikel 210 van het besluit van de OCMW-raad van 24 januari 2011 houdende aanpassingen aan de rechtspositieregeling voor het OCMW personeel, zoals gehandhaafd in de OCMW-raad van 18 april 2011.”.

In artikel 2 van hetzelfde besluit wordt vervolgens beslist om Mr. De Maeyer aan te stellen om de belangen van het openbaar centrum voor het maatschappelijk welzijn van de gemeente Drogenbos in deze zaak te behartigen, inzonderheid het opstellen en indienen van een verzoekschrift tot nietigverklaring.

Dit “aanstellingsbesluit” werd genomen door de OCMW-raad in aanwezigheid van de voorzitter. In haar laatste memorie doet de verwerende partij trouwens afstand van deze exceptie.

4.2.2. Daarnaast levert de verzoekende partij, weliswaar summier, kritiek op het motief met betrekking tot de strijdigheid van haar houding – door steeds vernietigde en/of geschorste artikelen te hernemen in identieke bewoordingen – met het grondwettelijke principe van het administratief toezicht. Meer bepaald meent de verzoekende partij op pagina 19 van haar inleidend verzoekschrift dat zij “gerechtigd en bevoegd blijft om een beslissing te nemen in het kader van de door de regelgever uitdrukkelijk aan haar toegewezen bevoegdheid” en dit zonder miskennen van het administratief toezicht.

Nu de verzoekende partij kritiek levert op de volledige motivering van het thans bestreden besluit behoudt zij haar belang.

De excepties worden verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

5.1. De verzoekende partij voert als derde middel aan:

“Het middel is afgeleid uit de schending van artikel 41 en 162 van de Grondwet, van artikel 105 al dan niet samengelezen met artikel 116 van het Gemeentedecreet, van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de onwettigheid op grond van artikel 159 van de Grondwet van het Besluit van de Vlaamse regering van 12 november 2010 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie en het mandaatsstelsel van het personeel van de openbare centra en houdende minimale voorwaarden voor sommige aspecten van de rechtspositieregeling van bepaalde personeelsgroepen van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (inzonderheid artikel 93, tweede lid daarvan), uit de miskennis van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het beginsel luidens hetwelk elke beslissing van een overheid op in feite juiste en in rechte draagkrachtige motieven dient te berusten, van het redelijkheidsbeginsel, uit de schending van het verbod van willekeur, uit de manifeste beoordelingsvergingssing en uit machtsoverschrijding,

Doordat de bestreden beslissing de motieven van de beslissing van de OCMW-raad van 24 januari 2011 niet beoordeelt en geen onderzoek voert naar de inhoud ervan, maar zich enkel beroept op een onwettige bepaling uit het besluit van de Vlaamse regering van 12 november 2010 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie en het mandaatsstelsel van het personeel van de openbare centra en houdende minimale voorwaarden voor sommige aspecten van de rechtspositieregeling van bepaalde personeelsgroepen van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (inzonderheid artikel 93, tweede lid daarvan) dat een verbod op taalpremies zou instellen voor lokale besturen vanaf 1 januari 2011,

Terwijl ook het besluit van 12 november 2010 vermeld in het middel als onwettig dient te worden beschouwd en op grond van artikel 159 Ger. W. buiten toepassing dient te worden verklaard,

En terwijl elk besluit (ook van reglementaire aard) uitgaande van een bestuur gesteund dient te zijn op in feite juiste en in rechte aanvaardbare en draagkrachtige motieven, die in alle redelijkheid de betrokken beslissing kunnen schragen in het licht van het nagestreefde doel, zonder dat de overheid zich daarbij vergist en blijk zou geven van willekeur,

En terwijl elke administratieve rechtshandeling met individuele strekking uitdrukkelijk en afdoende dient te worden gemotiveerd,

Zodat door het nemen van de beslissing de verwerende partij de in het middel vermelde (grond)wettelijke en decretale bepalingen heeft geschonden, de vermelde beginselen heeft miskend, willekeurig heeft gehandeld, zich manifest heeft vergist en haar macht heeft overschreden.

Toelichting bij het middel

De verwerende partij kan toezicht uitoefenen over verzoekende partij. Uiteraard veronderstelt een wettige uitoefening van dit administratief toezicht dat de

toezichthoudende overheid de autonomie van de lokale besturen zou eerbiedigen.

Die autonomie werd immers door de grondwetgever en door de wetgever uitdrukkelijk aan die lokale besturen toegekend bijwege van de artikelen 42 en 162 van de Grondwet, alsook artikel 104 van het OCMW-decreet.

Het administratief toezicht kan door de verwerende partij maar uitgeoefend worden wanneer de beslissingen van verzoekende partij strijdig zijn met de wet, dan wel het algemeen belang schaden.

In het kader van dit toezicht mag de toezichthoudende overheid bovendien slechts toepassing maken van wettige besluiten. De toezichthoudende overheid dient onwettige besluiten als rechtsbasis voor beslissingen te weren en zal ze op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing dienen te laten.

Zo werd in het arrest nr. 11.762 van 21 april 1966 van Uw Raad erkend dat ook een toezichthoudende overheid, "nadat haar vernietigingstermijn ten aanzien van een gemeenteverordening is verstreken, deze verordening nochtans buiten toepassing kan laten om vervolgens een individuele toepassing ervan te vernietigen als die laatste in strijd is met een wettelijke bepaling."

Eveneens uit het arrest nr. 182.591 van 29 april 2008 (arrest Vervliet) van Uw Raad kon zeer duidelijk worden afgeleid dat een orgaan van het administratief toezicht verplicht is artikel 159 van de Grondwet toe te passen wanneer de onwettigheid van een besluit of reglement voor haar wordt opgeworpen. (zie I.COOREMAN .e.a., De wettigheidstoets van artikel 159 van de grondwet, die Keure, Brugge, 2010, p.335)

Indien toch zulk omwettig besluit als basis wordt genomen om een vernietigingsbesluit op te steunen, dan zal dit laatste besluit bijwege van gevolgtrekking eveneens als onwettig dienen te worden aanzien, c.q. vernietigd dienen te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt verder in dat iedere bestuurshandeling genomen door een toezichthoudende overheid moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht moeten kunnen worden gecontroleerd. Deze motieven moeten blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. (OPDEBEEK, I. ; COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurs-handelingen, Brugge, Die Keure, 1999, p. 105)

Bij het onderzoek naar de juridische juistheid van de motieven wordt er nagegaan of de opgegeven motieven wel rechtmatig zijn, m.a.w. of zij in rechte wel aangevoerd kunnen worden en rechtens dienstig zijn (OPDEBEEK, I.; VAN DAMME, M., o.c., p. 152).

Die rechtens en feitelijk aanvaardbare motieven dienen vervolgens door de toezichthoudende overheid uitdrukkelijk te worden vermeld in de beslissing zelf, wanneer die beslissing, zoals in casu, een administratieve rechtshandeling is met individuele strekking, en dit teneinde aan de eisen gesteld door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen te voldoen.

Bij nader onderzoek van de bestreden beslissing blijkt dat de vernietiging van art. 210 van het besluit van 24 januari 2011 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Drogenbos gesteund wordt op het volgende motief:

- de Vlaamse regering heeft op 12 november 2010 een besluit genomen waarin voor de OCMW-raden een verbod is opgenomen om nog een taalpremie in te stellen of te behouden voor hun personeelsleden; dezelfde redenen als diegene die blijkbaar ten grondslag liggen aan het uitvaardigen van voormeld besluit (vrijwaring van het algemeen belang) rechtvaardigen volgens de verwerende partij tevens het nemen van de thans bestreden beslissing.

Dit motief lijkt noch rechtens, noch feitelijk aanvaardbaar te zijn.

Bovendien zijn de inhoudelijke uitgangspunten en de inhoudelijke vormgeving van de minimale voorwaarden in het besluit van 12 november 2010 volledig, hetzij direct hetzij indirect, overgenomen of verwerkt van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2007 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. (zie verslag aan de Vlaamse Regering, B.S. 3/12/2010, p. 73953)

Net zoals het besluit van 7 december 2007 is het aangehaalde besluit van 12 november 2010 onwettig om drie redenen:

a) Vooreerst miskent het besluit de lokale autonomie om de bezoldigingsregeling vast te stellen en de vergoedingen en toelagen toe te kennen (zie terzake het eerste middel in onderhavig besluit dat ook tegen voormeld besluit van 12 november 2010 kan worden ingeroepen).

b) Daarnaast schendt het besluit eveneens het gelijkheidsbeginsel omdat aan bepaalde ambtenaren nog wel een premie kan worden uitbetaald in de toekomst, terwijl dit voor de ambtenaren aan wie nog geen taalpremie werd toegekend, definitief onmogelijk zou worden (zie mutatis mutandis het tweede middel in onderhavige zaak).

c) Tenslotte is het besluit van 12 november 2010 nog onwettig omdat de motieven voor het opgelegde verbod, zoals die blijken uit het verslag bij het voorontwerp van het besluit van 10 februari 2006 (de voorloper van huidige verbodsbepaling), terug te brengen zijn tot drie (eens te meer niet draagkrachtige) motieven.

c.1. Vooreerst wordt er gesteld dat de reglementaire bevoegdheid geen probleem meer stelt nu de Vlaamse regering krachtens artikel 115 §1, 2° de minimale voorwaarden inzake de rechtspositieregeling kan vaststellen. (zie ook in de bestreden beslissing)

c.2. Daarnaast wordt er als motief aangevoerd dat het toelaten van een taalpremie haaks zou staan op de bevestiging van de voorrangstatus van het Nederlands in de randgemeenten en het uitdovend karakter van de faciliteiten aan Franstaligen.

c.3. Tenslotte wordt het toekennen van een taalpremie geacht de deur wagenwijd open te zetten voor nieuwe eisen van andere personeelsgroepen.

De eerste twee motieven lijken de toets van de juridische juistheid niet te kunnen doorstaan.

Zoals hoger (zie eerste middel) reeds is gebleken kan in artikel 115 §1, 2° inderdaad niet de rechtsgrond worden teruggevonden die de Vlaamse regering zou toelaten om een absoluut verbod inzake toekenning van taalpremie op te leggen. De regelgevende bevoegdheid van de Vlaamse regering om de in artikel 115 vermelde minimale voorwaarden vast te leggen is dus geen juridisch juist motief om het verbod inzake taalpremie op te steunen.

Daarnaast is ook het motief inzake de voorrangstatus van het Nederlands en het uitdovend karakter van de faciliteiten aan de Franstaligen juridisch onjuist. Nergens in de bestuursalwetten kan enig spoor van hetgeen door de Vlaamse regering in dit verband werd gesteld, worden teruggevonden.

Integendeel blijkt uit de rechtsleer inzake de bestuursalwetten dat de grondwetgever van 15 juli 1988 de faciliteiten in de rand- en taalgrensgemeenten juist heeft "gebetonneerd". In artikel 129 §2 van de Grondwet werd daartoe bepaald dat het taalregime van toepassing op die gemeenten enkel kan worden gewijzigd bij een bijzondere meerderheidswet bedoeld in artikel 4 van de Grondwet (DE PELSMAEKER, T., e.a., Taalgebruik in bestuurszaken, Brugge, Die Keure, 2004,

p. 92-93). Bovendien doet een premie geen afbreuk aan een voorrangstatus.

Ook dit tweede motief lijkt juridisch onjuist te zijn en in strijd met hetgeen de grondwetgever terzake heeft voorzien.

Het derde motief lijkt dan weer feitelijk en juridisch onjuist te zijn.

Indien voor andere betrekkingen bijzondere brevetten of attesten of bekwaamheden vereist zouden zijn, dan zullen die elementen uiteraard hun weerslag vinden in de bezoldiging van de betrokken ambtenaren, daar waar dit niet a priori kan worden vastgesteld voor wat de verplichtingen terzake de eerbiediging van de bestuursalwetten betreft.

Anderzijds lijkt het juridisch onjuist te zijn ambtenaren die bijkomende prestaties leveren in vergelijking met andere ambtenaren systematisch niet te vergoeden voor die bijkomende prestaties. Zulk een houding kan alleen maar als een passieve discriminatie en dus in strijd met het gelijkheidsbeginsel worden beschouwd.

Ook dat motief lijkt het ingeroepen besluit van 12 november 2010 dus niet in rechte te kunnen dragen.

Er zijn dus samenvattend gesteld geen draagkrachtige motieven voor het besluit van 12 november 2010 en het dient derhalve ook om die reden als onwettig te worden beschouwd.

Omwille van de hiervoor opgesomde onwettigheden die van drieërlei aard zijn, dient het besluit van 12 november 2010 op basis van artikel 159 van de G.W. buiten toepassing te worden verklaard, waardoor het thans bestreden besluit werd genomen zonder de vereiste rechtsbasis.

Het ten onrechte invoeren ervan als rechtsgrond voor de bestreden beslissing zal tot gevolg hebben dat het thans bestreden besluit bijwege van gevolgtrekking eveneens als onwettig zal dienen te worden beschouwd.

Het ingeroepen motief kan in elk geval de bestreden beslissing niet in rechte, noch in feite dragen.

Bovendien benadrukt verzoekende partij dat een beslissing van de toezichthoudende overheid tot schorsing en/of vernietiging van een administratieve rechtshandeling geen gezag van gewijsde heeft en de onder toezicht staande overheid aldus gerechtigd en bevoegd blijft om een beslissing te nemen in het kader van de door de regelgever uitdrukkelijk aan haar toegewezen bevoegdheid. Zij miskent hierbij geenszins het grondwettelijke principe van het administratief toezicht.

Om alle hiervoor vermelde redenen afzonderlijk en inzonderheid omwille van hun onderlinge samenhang, dient het derde middel dan ook als gegrond te worden beschouwd.

Het derde middel is eveneens gegrond.”.

5.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende:

“IV.3. Inzake het derde middel

IV.3.1. Onder het derde middel wordt opnieuw geponereerd dat de artikelen 41 en 162 van de Grondwet zouden geschonden zijn. Ook zou artikel 105 al dan niet samengelezen met artikel 116 van het gemeentedecreet geschonden zijn.

De verzoekende partij beroept zich ook op de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Tevens vraagt ze dat overeenkomstig art. 159 van de Grondwet er zou worden overgegaan tot het onwettig bevinden van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2007 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn, zoals gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 16 januari 2009, omdat dit reglementair besluit strijdig zou zijn met het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het verbod van willekeur en wat de manifeste beoordelingsvergissing genoemd wordt.

IV.3.2. De pure verwijzing naar de regeling inzake de gemeente kan geen middel met betrekking tot het toezicht inzake een OCMW adstrueren.

IV.3.3. Ten onrechte meent de verzoekende partij er te kunnen van uit gaan dat het bestuur een voorschrift uit het besluit rechtspositieregeling niet zou kunnen toepassen. Ten onrechte wordt er geponeerd dat het bestuur klaarblijkelijk een wettigheidstoets van een besluit zou moeten doorvoeren. Art. 159 van de Grondwet (op pagina 14 lid 2 bij wellicht materiële misslag aangeduid als "art. 159 Ger. W.") staat enkel jurisdicties toe om een grondwettigheidstoets door te voeren, niet de besturen. Het gaat dus niet op dat geponeerd wordt dat een individueel besluit zou moeten voorzien in een wettigheidstoets van een reglementair besluit waarnaar verwezen wordt.

Anderzijds staat het de verzoekende partij natuurlijk vrij om ten aanzien van een jurisdictie zich dan wel degelijk te beroepen op de zogenaamde onwettigheid van een reglementair besluit en dan staat het de besturen uiteraard vrij om zich ter zake te verdedigen.

Dit houdt echter hoe dan ook in dat er op geen enkele wijze sprake kan zijn van enige schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij kan natuurlijk niet beweren dat het betwiste besluit niet duidelijk zou maken dat het betwiste besluit net gebaseerd is op de artikelen 105 en 115 van het OCMW-decreet. Net omdat er zo naar behoren en pertinent formeel is gemotiveerd, kan gebeuren wat mede de finaliteit is van de wet van 29 juli 1991, namelijk het aansnijden van de discussie ten gronde daaromtrent voor Uw Raad.

De verwijzing naar de wet van 29 juli 1991 brengt overigens hoe dan ook - dus hoe men ook de verhouding wil zien tussen formele en materiële motivering - niets bij aan de discussie die over het derde middel moet gevoerd worden.

IV.3.4. Als eerste motief om te poneren dat het rechtspositiebesluit onwettig zou zijn, wordt er verwezen naar de uiteenzetting die onder het eerste middel is gegeven.

De uiteenzetting is bij de repliek onder het eerste middel reeds verworpen.

Bij de weerlegging van het zogenaamde eerste motief kan er dan ook verwezen worden naar de weerlegging van het eerste middel van de verzoekende partij.

IV.3.5. Als tweede motief wordt er verwezen naar de uiteenzetting die de verzoekende partij in het tweede middel gegeven heeft.

Ter repliek daarop kan er dan ook door de verwerende partij verwezen worden naar de repliek die is gegeven inzake het tweede middel.

- IV.3.6. Er wordt verder kritiek uitgeoefend op een aantal motieven die worden naar voor gebracht in het verslag bij het voorontwerp van het besluit van 10 februari 2006.

Dit is eigenlijk maar van onrechtstreeks belang bij de beoordeling van de wettigheid van het besluit van 7 december 2007, dat in casu, het betreft een OCMW, niet van onmiddellijke toepassing is.

In elk geval valt niet in te zien wat het probleem zou zijn inzake de reglementaire bevoegdheid van de Vlaamse Regering. De discussie omtrent de minimale voorwaarden is boven in deze memorie reeds gevoerd en er kan nog eens verwezen worden naar het arrest nr. 206.416 van 6 juli 2010 van Uw Raad.

Verder wordt er geponeerd dat het zinloos zou zijn te verwijzen naar de voorrangstatus van het Nederlands. Er mag toch worden van uitgegaan dat de verzoekende partij in het principieel ééntalige taalgebied de voorrangstatus van de taal Nederlands niet zal betwisten? Dat het voorzien in faciliteiten enkel kan worden gewijzigd, desgevallend, bij een bijzondere meerderheidswet, is juist, maar doet niets af aan het feit dat het om een in principe ééntalig gebied gaat. Niets belet dat de Vlaamse Regering streeft naar het uitdoven van de faciliteiten op het Vlaamse taalgebied, weze het dat daarbij natuurlijk moet rekening gehouden worden met de noodzaak aan een gekwalificeerde meerderheid.

- IV.3.7. De verzoekende partij zet uiteen dat zij ter respect van de bestuursstaalwet dus moet voorzien in een aantal regelingen. Maar er valt niet in te zien waarom de taalpremie nu de enige mogelijkheid zou zijn om te voldoen aan de voorschriften van de bestuursstaalwet. Dit blijkt nergens uit en de verzoekende partij toont dit ook niet aan.

Tal van functies impliceren tal van begaafdheden, kundes, expertises, kennissen. Dit is dan eenmaal eigen aan de specifieke positie. Er valt niet in te zien waarom er dan telkens in een aparte premie zou moeten voorzien worden.

Er bestaan tal van attesten, brevetten en diploma's die personeelsleden echt nodig zullen hebben om een bepaalde functie uit te oefenen. Als met de ene hand iets gegeven wordt, namelijk een taalpremie, ligt het voor de hand dat tal van andere personeelsleden ook zullen vragen dat er met de andere hand iets zal gegeven worden - en daarbij zal er net verwezen worden naar het merkwaardigerwijze door de verzoekende partij veelal ingeroepen gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij struikelt zelfs over de eerbiedigende werking in de tijd van de regelgeving van het rechtspositiebesluit van de Vlaamse Regering. Wie reeds meent dat een eerbiedigende werking niet zou kunnen toont toch perfect aan dat het noodzakelijk is dat er strikte lijnen worden getrokken, bij gebreke waaraan er van uit de meest diverse hoeken zal gevraagd worden om premies omdat men nu eenmaal over bepaalde kennis en kunde moet beschikken.

- IV.3.8. Ten onrechte meent de verzoekende partij dat het rechtspositiebesluit niet zou kunnen toegepast worden en dat dit niet als rechtsgrond voor het betwiste besluit zou kunnen worden ingeroepen.

Ook het derde middel mist dus elke grond.

- IV.4. Inzake de subsidiaire vraag tot prejudiciële vraagstelling

- IV.4.1. Er moet verwezen worden naar de uiteenzetting onder III.

De verzoekende partij kan hoe dan ook geen belang hebben bij de vordering, gezien één van de schragende motieven niet is betwist.

Gezien het beroep alleen daarom al moet verworpen worden, komt de vraag of er een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof moet worden gesteld, niet eens aan de orde.

IV.4.2. Het weze herhaald dat er niet verwezen wordt naar vergelijkbare categorieën.

Het puur als zodanig hanteren van de term "vergelijkbare besturen" is zinledig. Een vraag kan enkel gesteld worden inzake het gelijkheidsbeginsel als ook aangeduid wordt welk bestuur er door de regelgever, die dan toch ook dezelfde regelgever moet zijn, anders zou behandeld worden dan de categorie van besturen waartoe de verzoekende partij behoort.”.

5.3. De verzoekende partij repliceert als volgt:

“3.1. De toepassing van artikel 159 van de Grondwet

Verzoekende partij herhaalt dat de toezichthoudende overheid zowel een wettigheidscontrole als een opportuniteitscontrole dient uit te voeren.

In artikel 249 van het OCMW-decreet wordt uitdrukkelijk bepaald dat, behoudens andersluidende bepalingen, het toezicht door de toezichthoudende overheid beperkt is tot een "toetsing aan het recht (de wettigheidscontrole) en aan het algemeen belang, namelijk elk belang dat ruimer is dan het gemeentelijk belang en het belang van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn".

Verzoekende partij haalt het arrest nr. 11.762 van 21 april 1966 aan waar Uw Raad reeds erkend heeft dat ook een toezichthoudende overheid, "nadat haar vernietigingstermijn ten aanzien van een gemeenteverordening is verstreken, deze verordening nochtans buiten toepassing kan laten om vervolgens een individuele toepassing ervan te vernietigen als die laatste in strijd is met een wettelijke bepaling."

Uw Raad was eveneens zeer duidelijk in haar arrest nr. 182.591 van 29 april 2008 (arrest Vervliet) waaruit kan afgeleid worden dat een orgaan van het administratief toezicht verplicht is artikel 159 van de Grondwet toe te passen wanneer de onwettigheid van een besluit of reglement voor haar wordt opgeworpen (zie COOREMAN I., e.a., De wettigheidstoets van artikel 159 van de grondwet, die Keure, Brugge, 2010, p.335):

«2.3.2.1. Overwegende dat artikel 159 (vroeger: artikel 107) van de grondwet bepaalt dat "de hoven en rechtbanken (...) de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe(passen) in zoverre zij met de wetten overeenstemmen"; dat de in dat grondwetsartikel gestelde regel, zoals onder meer uit de duidelijke en ondubbelzinnige formulering ervan blijkt, enkel geldt voor de met rechtspraak belaste organen en niet voor het actief bestuur; dat elk bestuurlijk orgaan dat niet optreedt als rechtsprekend college of als toezichthoudende overheid van het bestuur dat de, in voormeld artikel 159 bedoelde besluiten moet uitvoeren of toepassen, ertoe is gehouden de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen toe te passen, zolang zij niet opgeheven, ingetrokken of vernietigd zijn, tenzij zij wegens hun flagrante, onbetwistbare onwettigheid als niet bestaande moeten worden beschouwd;

2.3.2.2. Overwegende dat, zoals volgt uit hetgeen al in de overweging bij het randnummer 2.2.2.2. is vermeld, de minister die het bestreden besluit heeft genomen, is opgetreden als orgaan van het actief bestuur en niet als een met rechtspraak belast orgaan;

Overwegende dat op basis van verzoekers bewering dat "voor de inlijving van (zijn) eigendom bij het 'natuurgebied' in de zin van (het) K.B. 28.12.1972" "nooit de rechte vereiste feitelijke grondslag heeft bestaan" omdat zijn eigendom "van oudsher een woonfunctie heeft en omgeven wordt door andere percelen met woonfunctie", niet kan worden besloten tot de onwettigheid -laat staan de flagrante of onbetwistbare onwettigheid- van het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 goedgekeurde gewestplan Turnhout; dat immers geen bepaling van de stedenbouwwet oplegde dat de in het gewestplan vastgestelde bestemming moest overeenstemmen met de bestaande toestand; dat dit voortvloeit uit het gegeven dat de plannen van aanleg toekomstgericht zijn en derhalve bestemmingen kunnen vaststellen die niet noodzakelijk overeenstemmen met de bestaande toestand;

Overwegende dat het voormelde koninklijk besluit van 30 september 1977 op het ogenblik dat het bestreden besluit is genomen, niet was opgeheven, ingetrokken of vernietigd;

Overwegende dat derhalve de minister die het bestreden besluit heeft genomen ertoe was gehouden het betrokken besluit toe te passen en het niet op basis van artikel 159 van de grondwet buiten toepassing kon laten;»

Verzoekende partij steunt de verwerende partij daar waar de op de toezichthoudende overheden rustende verplichting om artikel 159 van de Grondwet toe te passen niet geldt voor de organen van het actief bestuur. Tenzij een besluit of verordening zo grof (flagrant, of onbetwistbaar) onrechtmatig is, en bijgevolg als onbestaand beschouwd moet worden, is een orgaan van het actief bestuur in principe niet bevoegd om een onwettige bestuurshandeling buiten toepassing te laten.

Een onderscheid moet evenwel gemaakt worden tussen de "toezichthoudende overheden" - die artikel 159 van de Grondwet dienen toe te passen - en "andere administratieve overheden". (zie COOREMAN I., e.a., De wettigheidstoets van artikel 159 van de grondwet, die Keure, Brugge, 2010, p.335)

Aangezien het bestreden besluit zich baseert op het onwettig besluit van 7 december 2007 dat zij diende - en ten rechte - buiten toepassing te laten op grond van artikel 159 van de Grondwet, meent verzoekende partij dat de verwerende partij haar wettigheidscontrole niet voldoende heeft uitgeoefend, en zij zich dus manifest heeft vergist en haar macht heeft overschreden.

Verzoekende partij haalt ten slotte aan dat - in tegenstelling tot de complexiteit rond het aanvoeren en inroepen van artikel 159 van de Grondwet voor en door de administratieve besturen - de Raad van State, als administratief rechtscollege, alleszins bevoegd is om artikel 159 toe te passen en op die basis onwettige besluiten buiten toepassing dient te laten. De thans aangevochten beslissing die als grondslag een onwettig besluit heeft, kan in die optiek moeilijk blijven voortbestaan en dient bijgevolg uit de rechtsorde te verdwijnen.

3.2. Formele of uitdrukkelijke motivering van bestuursbehandelingen

De verwerende partij beweert dat er op geen enkele wijze sprake kan zijn van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij verklaart echter niet in welke mate de bestreden beslissing de motieven van de beslissing van de gemeenteraad van 22 december 2009 beoordeelt en in welke mate er een onderzoek naar de inhoud van de beslissing heeft plaatsgevonden.

Op grond van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dienen de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende gemotiveerd te worden en dienen de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing ten grondslag liggen, vermeld te worden. Verzoekende partij meent echter dat dit in casu niet het geval is daar de motivering van de bestreden beslissing enkel berust op

een onwettige bepaling van het besluit van de Vlaamse regering van 12 november 2010. De verwerende partij diende - naast het feit dat zij als toezichthoudende overheid het besluit van 12 november 2010 niet hoorde toe te passen - haar beslissing afdoende te motiveren door de feitelijke en juridische overwegingen mee te delen.

Verzoekende partij meent aldus, bij gebrek aan een uitdrukkelijke en afdoende motivering die de feitelijke en juridische overwegingen vermeld, dat de bestreden beslissing strijdig is met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.3. Onwettigheid van het besluit van 12 november 2010

Verzoekende partij stelt dat aangezien de bestreden beslissing als grondslag een onwettig besluit heeft, de bestreden beslissing eveneens als onwettig beschouwd dient te worden.

De uiteenzetting van het eerste en het tweede middel verklaren hoe de miskenning van de lokale autonomie om de bezoldigingsregeling vast te stellen en de vergoedingen en toelagen toe te kennen, alsook de schending van het gelijkheidsbeginsel tot het onwettig karakter van het besluit 12 november 2010, volledig overgenomen of verwerkt van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2007 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, leiden.

De derde reden waarom het besluit van 12 november 2010 als onwettig beschouwd dient te worden is het gebrek aan draagkrachtige motieven. Deze motieven blijken uit het verslag bij het voorontwerp van het besluit van 10 februari 2006 (de voorloper van de huidige verbodsbepaling). Het aanhalen van deze motieven - en de feitelijke en juridische juistheid ervan - is wel degelijk pertinent aangezien zij ook aan de grondslag liggen van het besluit van 7 december 2007, en dus van het besluit van 12 november 2010. Verzoekende partij meent dat de drie opgegeven motieven, die aan de grondslag van het besluit liggen, juridisch onjuist zijn.

Wat de reglementaire bevoegdheid van de Vlaamse regering betreft, verwijst verzoekende partij naar bovenstaande uiteenzetting. Hoewel artikel 116§1, 2° voorziet dat de Vlaamse regering bevoegd is om minimale voorwaarden vast te leggen, kan hierin niet de rechtsgrond worden teruggevonden om een absoluut verbod inzake toekenning van taalpremie op te leggen.

Het tweede motief betreft de voorrangstatus van het Nederlands in de randgemeenten en het uitdovend karakter van de faciliteiten aan Franstaligen. Het specifiek taalregime van de rand- en taalgrensgemeenten, zoals opgelegd door de bestuurswetten - maar ook "gebetonneerd" door de Grondwet - kan volgens verzoekende partij niet in het gedrang komen door besluiten die zich baseren op subjectieve en abstracte motieven. Zij meent dat het aanhalen van zulke (met de door de (grond)wetgever eerder gemaakte duidelijke en vaststaande keuzes inzake taalfaciliteiten strijdige) motieven niet beschouwd kan worden als een afdoende en draagkrachtige motivering.

Volgens het derde motief zou het toekennen van een taalpremie de deur wagenwijd openzetten voor nieuwe eisen van andere personeelsgroepen. Dit motief lijkt zich juridisch en feitelijk moeilijk staande te houden daar het vanzelfsprekend is dat betrekkingen waarvoor bijzondere brevetten of attesten of bekwaamheden vereist zouden zijn, hun weerslag zullen vinden in de bezoldiging van de betrokken ambtenaren, daar waar dit niet a priori kan worden vastgesteld voor wat de verplichtingen terzake de eerbiediging van de bestuurstaalwetten betreft.

Omwille van de hiervoor opgesomde onwettigheden die van drieërlei aard zijn, dient het besluit van 12 november 2010 op basis van artikel 159 van de G.W. buiten toepassing te worden verklaard, waardoor het thans bestreden besluit werd

genomen zonder de vereiste rechtsbasis.

Het ten onrechte inroepen ervan als rechtsgrond voor de bestreden beslissing zal tot gevolg hebben dat het thans bestreden besluit bijwege van gevolgtrekking eveneens als onwettig zal dienen te worden beschouwd.

De ingeroepen motieven kunnen in elk geval de bestreden beslissing niet in rechte, noch in feite dragen.

Om alle hiervoor vermelde redenen afzonderlijk en inzonderheid omwille van hun onderlinge samenhang, dient het derde middel dan ook als gegrond te worden beschouwd.

Het derde middel is eveneens gegrond.”.

5.4. In haar laatste memorie gaat de verzoekende partij niet meer in op haar derde middel.

Beoordeling

5.5.1. Het derde middel wordt geput uit de schending van de artikelen 41 en 62 van de Grondwet, van artikel 105 al dan niet samengelezen met artikel 116 van het gemeentedecreet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de onwettigheid op grond van artikel 159 van de Grondwet van het besluit van 7 december 2007 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 16 januari 2009, (inzonderheid artikel 131, tweede lid, daarvan) en uit de miskennis van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het verbod van willekeur, uit de manifeste beoordelingsvergissing en uit machtsoverschrijding.

5.5.2. In het auditoraatsverslag wordt opgemerkt dat dit middel wezenlijk hetzelfde is als het door de gemeente en het OCMW van Kraainem aangevoerd derde middel in de zaak gekend onder het rolnummer 197.166/XII-6278 waarover de Raad bij arrest nr. 220.295 van 12 juli 2012 heeft geoordeeld. Het beroep werd toen verworpen. Evengoed en om dezelfde redenen

in dit arrest vermeld en aan de verzoekende partij bekend, wordt thans het derde middel eveneens verworpen.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. De verzoekende partij voert als eerste middel aan:

“Het eerste middel wordt afgeleid uit de schending van artikel 104 en 115 van het OCMW decreet, juncto artikel 41 en 162 van de Grondwet, samengelezen met artikel 105 en 116 van het Gemeentedecreet, en uit machtsoverschrijding,

Doordat het bestreden besluit een beslissing vernietigt waarbij door het daartoe uitsluitend bevoegde orgaan een taalpremie wordt ingesteld voor de personeelsleden van het OCMW,

Terwijl de lokale besturen krachtens artikel 41 en 162 van de Grondwet bevoegd dienen te blijven voor alles wat van lokaal belang is, behoudens goedkeuring van hun handelingen in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald,

En terwijl artikel 104 §3 van het OCMW-decreet uitdrukkelijk bepaalt dat de raad de rechtspositieregeling van het specifieke personeel vaststelt, dewelke minstens de volgende aspecten dient te bevatten: "(...) 1°. de bezoldiging van de personeelsleden en de salarisschalen die van toepassing zijn, rekening houdend met onder meer de gestelde bekwaamheidsvereisten en functievereisten; 2°. de toekenning van toelagen en vergoedingen; (...)", waarbij de Vlaamse Regering slechts over de bevoegdheid beschikt om minimale voorwaarden vast te stellen voor die rechtspositieregeling van het personeel,

Zodat door het vernietigen van de beslissing om een taalpremie toe te kennen aan het OCMW-personeel, het bestreden besluit in strijd is met de in het middel vermelde bepalingen, de door de grondwet en het OCMW-decreet aan de OCMW's toegekende bevoegdheden heeft geschonden en de verwerende partij aldus haar bevoegdheid heeft overschreden.

Toelichting bij het middel

Artikel 41 en 162 van de Grondwet erkennen op algemene wijze de residuaire bevoegdheid van de gemeenteraad om alles te regelen wat van gemeentelijk belang is, behoudens dat die handelingen uiteraard onderworpen zijn aan het administratief toezicht waaraan de gemeenten zijn onderworpen.

Door de onderlinge band die bestaat tussen het gemeentedecreet en het OCMW-decreet en de uitdrukkelijke wil van de Vlaamse regering om de organisatie van beide lokale besturen maximaal op elkaar af te stemmen, zijn die bepalingen bij wege van gevolgtrekking uiteraard ook van toepassing in onderhavige zaak.

Die lokale bevoegdheden kunnen uiteraard wel worden beknot voor wat materies betreft die de wetgever en de decreetgever uitdrukkelijk aan het lokale niveau hebben onttrokken.

In casu is dit evenwel niet het geval, aangezien er twee pertinente redenen zijn om aan te nemen dat de beslissing om al dan niet een taalpremie toe te kennen juist wel tot de bevoegdheden van de lokale overheden, zoals verzoekende partij, behoort.

Vooreerst dient er inderdaad te worden vastgesteld dat artikel 104 van het OCMW-decreet uitdrukkelijk bepaalt dat de raad voor maatschappelijk welzijn de rechtspositieregeling van het specifieke personeel vaststelt, waarbij als minimumeisen worden vermeld de bezoldiging van de personeelsleden en de salarisschalen, alsook de toekenning van toelagen en vergoedingen, zonder dat daaraan enige beperking werd aangebracht.

Daarnaast houden de artikelen 29 en 31 van de SWT uitdrukkelijk in dat uitsluitend de bevoegde lokale overheden de diensten die in hun randgemeente gevestigd zijn zo organiseren dat voldaan is aan de eisen die worden gesteld door die specifieke wetgeving.

Het komt met andere woorden uitsluitend aan de verzoekende partij toe om de verplichtingen voortvloeiend uit voormelde wettelijke en decretale bepalingen te concretiseren.

Door het vernietigen van de beslissing om een taalpremie toe te kennen heeft de verwerende partij het voor verzoekende partij onmogelijk gemaakt om die bevoegdheden nog verder uit te oefenen op de wijze die de decreetgever en de (grond)wetgever voor ogen hebben gehad.

Alleen op basis van die vaststelling reeds dient er besloten te worden tot de gegrondheid van het middel.

Uit de rechtspraak van Uw Raad die met betrekking tot de Nieuwe Gemeentewet is tot stand gekomen blijkt dat zulks een niet te verantwoorden inbreuk op de gemeentelijke autonomie, in casu die van verzoekende partij, inhoudt.

Reeds in het arrest nr. 25.327 van 14 mei 1985 was Uw Raad van oordeel:

"(...) Overwegende dat de gemeentelijke autonomie inzake de regeling van de pensioenen van het personeel van de gemeenten een zekere beoordelingsvrijheid onderstelt die uiteenlopende regelingen mogelijk maakt; dat de regering met het oog op een zekere harmoniëring en uit bezorgdheid voor het wegwerken van discriminaties algemene grenzen mag opleggen, maar dat zulks niet tot gevolg mag hebben dat in naam van het algemeen belang een grens wordt gesteld waarvoor de regering zich niet kan beroepen op enige wet die haar een bevoegdheid toekent die deze van de gemeenteraad uitsluit(...)"

Verzoekende partij kan in dit verband overigens eveneens aanhalen ter ondersteuning van haar stelling dat de Vlaamse overheid in het verleden reeds eerder getracht heeft het gemeentebeleid (en bijgevolg het OCMW-beleid) dwingend te sturen bijwege van de omzendbrieven 93/07 en 97/17, dewelke beiden regelingen bevatten inzake taalpremies en die door Uw Raad werden vernietigd. (zie arresten nr. 124.147 van 13 oktober 2003 en 140.633 van 15 februari 2005)

Ook na de bevoegdheidsoverdracht blijft evenwel die stelling overeind, nu de decreetgever de bevoegdheid van de lokale overheden heeft behouden (zelfs de lokale autonomie nog heeft vergroot) en artikel 104 van het OCMW-decreet onverkort stelt dat de vaststelling van de bezoldiging een lokale bevoegdheid is.

De verwerende partij zal ten onrechte aanvoeren dat zij krachtens artikel 115 §2 van het OCMW-decreet wel zulk verbod vermag in te stellen aangezien dat artikel de Vlaamse regering machtigt minimale voorwaarden vast te stellen voor de rechtspositieregeling van het specifieke personeel.

Uit de voorbereidende werken van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005 (waarnaar het OCMW-decreet zich richt en dat op dit punt volledig analoog is), kan evenwel niet worden afgeleid dat de bevoegdheid van de Vlaamse regering daadwerkelijk zover zou reiken.

Integendeel kan er uit die voorbereidende werken worden afgeleid dat de aspecten vermeld in artikel 105 §2 van het Gemeentedecreet uitsluitend tot de gemeentelijke autonomie behoren.

In de artikelgewijze bespreking van het Gemeentedecreet kan terzake het

volgende worden gelezen:

"(...) De tweede paragraaf somt de aspecten op van de rechtspositie van het gemeentepersoneel die minimaal moeten worden geregeld in de gemeentelijke rechtspositieregeling van het personeel. Het gaat om een minimum; de gemeente kan hieraan desgevallend aspecten toevoegen en de Vlaamse regering kan eventueel bijkomende aspecten opleggen.(...)" (Parl. St. VI. R., 2004-05, nr. 347/I, p. 77)

(...)

Deze libellering lijkt erop te wijzen dat de elementen die in artikel 105 §2 als minimumvoorwaarden werden opgesomd uitsluitend door de gemeenten zelf kunnen worden geregeld en dat de bevoegdheid van de Vlaamse regering slechts betrekking kan hebben op aspecten die niet in die opsomming begrepen zijn. In die optiek kan de Vlaamse regering geen minimale voorwaarden opleggen met betrekking tot de bezoldiging van de personeelsleden, noch met betrekking tot de toekenning van toelagen en vergoedingen.

In dezelfde voorbereidende werken kan ook nog worden gelezen:

"(...)In de tweede plaats wordt voor een aantal van deze aspecten criteria opgelegd op basis waarvan de gemeenten de betrokken aspecten inhoudelijk dienen in te vullen. Deze criteria zullen nader worden ingevuld door de Vlaamse Regering, krachtens artikel 116.(...)" (Parl. St. VI. R., 2004-05, nr. 347/I, p. 78)

Uit deze libellering kan dan weer minstens worden afgeleid dat voor de aspecten die tot de gemeentelijke bevoegdheid behoren er steeds een mogelijkheid tot invulling zal moeten bestaan rekening houdend met de invulling van de criteria daarvan door de Vlaamse regering.

Hieruit blijkt duidelijk dat de bevoegdheid in hoofde van de verwerende partij om minimumvoorwaarden vast te stellen er geenszins kan toe leiden dat de gemeentelijke autonomie op het vlak van de minimale aspecten vermeld in artikel 105 §2 van het Gemeentedecreet volstrekt en absoluut uitgehold zou kunnen worden.

Deze zienswijze wordt bevestigd in het licht van de bespreking van artikel 116 van het zelfde decreet in de voorbereidende werken, alwaar wordt gesteld:

"(...) De minimale voorwaarden inzake het mandaatsstelsel zullen onder meer minimale vereisten omvatten inzake verloning en het voorzien van een terugvalpositie na afloop van het mandaat. Tevens zal bepaald worden dat de duur van een aanstelling in een mandaat functie niet gebonden kan zijn aan de zesjarige periode waarvoor de gemeenteraad wordt verkozen.(...)" (Parl. St. VI. R., 2004-05, nr. 347/I, p. 79)

De minimale voorwaarden waarvan sprake in dit artikel dienen derhalve te worden begrepen zoals zij ook spraakgebruikelijk kunnen opgevat worden, m.n. zij dienen de minimumgaranties die aan het gemeentepersoneel dienen verstrekt worden te betreffen.

In dat licht kan een absoluut verbod om een bepaald voordeel toe te kennen dan ook geenszins gekaderd worden.

Dezelfde motivering geldt vanzelfsprekend voor de volstrekt analoge bepalingen uit het OCMW-decreet, met name artikelen 104 en 115.

Om al deze redenen is de bestreden beslissing manifest in strijd met de hiervoor vermelde bepalingen en miskent het ontegensprekelijk de lokale autonomie van verzoekende partij op dit vlak.

Dit geldt overigens des te meer indien men bedenkt dat aldus de verwerende partij op termijn de naleving van de taalwetten in bestuurszaken onmogelijk zal maken en rechtstreeks interfereert in de wijze waarop de besturen zullen oordelen hoe zij aan de vereisten opgelegd in die wet zullen tegemoet komen.

In ondergeschikte orde wenst verzoekende partij op te werpen dat er in elk geval een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof dient te worden gesteld.

De artikelen 24-30 van de SWT leggen in bepaalde gevallen een elementaire kennis van het Frans op aan personeelsleden van de rand- en taalgrensgemeenten. Zo bepaalt artikel 29 van de SWT dat niemand in de randgemeenten Kraainem, Drogenbos, Linkebeek en Wemmel een ambt mag bekleden waarin hij omgang heeft met het publiek, als hij geen elementaire kennis van het Frans heeft. De federale wetgever heeft derhalve aan de daaraan onderworpen besturen waaronder de 6 randgemeenten, gelegen in het Nederlands taalgebied, verplicht te voorzien in de aanwezigheid van een meertalig korps in die besturen.

Wat verzoekende partij vaststelt is dat in andere besturen onderworpen aan die wetgeving nog steeds een taalpremie uitgekeerd kan worden, doch in haar bestuur niet.

Verzoekende partij wenst de te vergelijken categorieën als volgt nader toe te lichten.

Om een ambt te bekleden in de randgemeenten dient het personeel van de plaatselijke diensten, in overeenstemming met de SWT, te voldoen aan specifieke taalvereisten. De SWT voorziet eveneens specifieke taalvereisten voor de ambtbekleders van andere plaatselijke besturen, bijvoorbeeld in het tweetalig taalgebied Brussel-Hoofdstad (art. 17-22 SWT). Men kan hier uit afleiden dat, hoewel de randgemeenten wel degelijk in het Nederlandse taalgebied liggen, in het licht en de toepassing van de taalwetten de ambtbekleders van de randgemeenten en van Brussel-Hoofdstad over een vergelijkbaar tweetaligheidstatuut dienen te beschikken. Het is de redelijkheid zelve dat indien één van die categorieën kan voorzien in een taalpremie om die verplichtingen tegemoet te komen, die mogelijkheid eveneens zou moeten bestaan voor de besturen van de andere categorie.

In de veronderstelling dat artikel 115 van het OCMW-decreet een afdoende wettelijke basis zou verschaffen om een verbod op taalpremies in te stellen, is verzoekende partij van mening dat er sprake is van een inbreuk op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in die mate dat het aldus uitgelegde artikel 115 tussen twee perfect vergelijkbare categorieën een onverantwoord onderscheid zou teweegbrengen.

Alleen vanuit de Vlaamse besturen bekeken is er minstens ontegensprekelijk een passieve discriminatie daar het verbod voor alle besturen geldt, terwijl niet alle besturen dezelfde verplichtingen hebben. Faciliteitengemeenten moeten tweetalige ambtenaren hebben, andere gemeenten niet.

Dit is een fundamenteel onderscheid dat een onderscheiden behandeling rechtvaardigt. De aan artikel 115 gegeven interpretatie belet dit.

Om die reden, acht verzoekende partij het zeer zeker relevant een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

Verzoekende partij wijst er bovendien op dat alle rechtscolleges voor dewelke een schending van bevoegdheidsverdelende regels, van een bepaling van Titel II van de G.W. of van artikelen 170, 172 en 191 G.W. door een wet, decreet of ordonnantie wordt opgeroepen het Grondwettelijk Hof moeten verzoeken over deze vraag uitspraak te doen (zie A.Mast, J.Dujardin, M.Van Damme, J.Vande Lanotte in Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Mechelen, 2009, p.1 177).

De vraag zou als volgt moeten luiden:

"(...) In de veronderstelling dat artikel 115 van het OCMW-decreet een afdoende wettelijke basis zou verschaffen om een verbod op taalpremies in te stellen c.q. elke beslissing inzake toekenning van een taalpremie te vernietigen, schendt dat artikel al dan niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet afzonderlijk, dan wel in samenhang gelezen met de artikelen 41 en 162 van de Grondwet, alsook met de artikelen 24-30 SWT, doordat de autonomie van de Vlaamse OCMW's in de (faciliteiten)gemeenten beknot wordt op een wijze die de naleving van de SWT in

het gedrang brengt, terwijl vergelijkbare besturen wel bij machte zijn de bevoegdheid die hen toekomt daadwerkelijk uit te oefenen en terwijl niet vergelijkbare besturen op identieke wijze worden behandeld ? (...)"

Het eerste middel is dan ook in elk geval gegrond.”.

6.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende:

“IV.1. Inzake het eerste middel

IV.1.1. Onder het eerste middel wordt er geponeerd dat de artikelen 41 en 162 van de Grondwet zouden geschonden zijn en dat de artikelen 105 en 116 van het gemeentedecreet zouden geschonden zijn, samen te lezen met de artikelen 104 en 115 van het OCMW-decreet.

IV.1.2. De verzoekende partij betoogt dat de OCMW-raden krachtens art. 41 en 162 bevoegd dienen te blijven voor alles wat van lokaal belang is, behoudens goedkeuring van hun handelingen in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald.

In het middel wordt er de nadruk op gelegd dat art. 104.2 van het OCMW-decreet bepaalt dat de OCMW-raad de rechtspositieregeling van het personeel vaststelt en dat de Vlaamse Regering slechts over de bevoegdheid beschikt om minimale voorwaarden vast te stellen voor die rechtspositieregeling van het personeel.

Als verzoekende partij goed begrepen wordt, zou het uitsluiten van taalpremies niet kunnen aanzien worden als minimale voorwaarden.

Daarbij wordt dan ook nog verwezen naar art. 29 en 31 van de bestuursstaalwetgeving die er in voorziet dat de bevoegde gemeentelijke overheden de diensten die in een gemeente gevestigd zijn zo organiseren dat voldaan is aan de eisen van de bestuursstaalwetgeving.

IV.1.3. De Vlaamse Regering kan niet voorzien in een rechtspositieregeling die de rechtspositie van de personeelsleden van de verschillende gemeenten exhaustief regelt. Maar art. 115 van het OCMW-decreet voorziet er wel degelijk in dat de Vlaamse Regering de minimale voorwaarden vaststelt van de rechtspositieregeling van het personeel. Dit gaat om minimale voorwaarden van de rechtspositieregeling, dit gaat niet om minimumverloningen of minimum rechten waarboven er een onbeperkte ruimte voor de verschillende gemeenten zou bestaan. De verzoekende partij vertrekt vanuit een volkomen verkeerd uitgangspunt. Minimale voorwaarden houdt in dat er een minimaal kader wordt geschetst dat dan wel moet gerespecteerd worden door de verschillende lokale besturen. Minimale voorwaarden houdt niet in dat er een sokkel van rechten wordt gegeven die dan minimaal door de OCMW's zouden moeten gerespecteerd worden, waarboven de OCMW's nog wat extra's zouden kunnen bieden.

Zie in die zin het arrest van Uw Raad nr. 206.416 van 6 juli 2010, overweging nr. 21:

"De bedoelde "minimale" voorwaarden zijn de voorwaarden waaraan de gemeenteraad zich minimaal of ten minste te houden heeft wanneer hij met toepassing van art. 105 de rechtspositieregeling van het personeel vaststelt, waartoe in elk geval de bezoldiging van de personeelsleden en de toepasselijke salarisschalen moeten behoren.

De Raad van State kan er geen bezwaar in zien dat als een zodanige

minimale voorwaarde wordt opgelegd dat bij de bepaling van de salarisschaal van de financieel beheerder tenminste onder meer rekening dient te worden gehouden met de maximumgrenzen die het artikel 124 vaststelt".

Ook de maximale loongrenzen kunnen dus als minimale voorwaarden voor een rechtspositieregeling aanzien worden.

In dezelfde zin kan een grote terughoudendheid ten aanzien van het toekennen van allerlei premies, als minimale voorwaarden aanzien worden. Ten exemplatieve titel kan er bijvoorbeeld verwezen worden naar de discussie die er heden woedt met betrekking tot de uiterst ruime premiereregeling bij de rechtspositieregeling van het politiepersoneel. Het ongebreideld voorzien in diverse premiesystemen, waar er toch mag van uitgegaan worden dat wie een rechtspositie inneemt beschikt over de nodige onderlegdheid om binnen die rechtspositie te fungeren zonder nog eens te moeten bedacht worden met tal van premies, is dus helemaal geen evidentie. Er valt niet in te zien waarom de Vlaamse Regering bij het opleggen van minimale voorwaarden er niet zou mogen in voorzien dat niet ten allen kante een voor om het even wat premies worden toegekend, en dat de Vlaamse Regering daarbij niet het minimale kader zou mogen schetsen.

De verzoekende partij vertrekt vanuit een volkomen verkeerde interpretatie van art. 115 van het OCMW-decreet.

- IV.1.4. Het is niet relevant dat er verwezen wordt naar rechtspraak van Uw Raad met betrekking tot omzendbrieven. Waar, om het kort samen te vatten, omzendbrieven en richtlijnen desgevallend niet steeds genade vonden in de ogen van Uw Raad, gaat het nu om een reglementair besluit inzake de rechtspositieregeling. En met een reglementair besluit ter rechtspositieregeling is er niets mis.

A fortiori niet gezien art. 104 OCMW-decreet daarvoor een expliciete rechtsgrond biedt. Zelfs een opdracht geeft aan de Vlaamse Regering.

- IV.1.5. De verzoekende partij kan bijgetreden worden waar ze op pagina 9 eerste alinea aangeeft dat de verwerende partij zal aanvoeren dat zij krachtens art. 115 van het OCMW-decreet wel degelijk een verbod mag instellen aangezien dit artikel de Vlaamse Regering machtigt minimale voorwaarden vast te stellen voor de rechtspositieregeling van het personeel.

De verzoekende partij poneert echter verkeerdelijk dat de verwerende partij dit ten onrechte zou aanvoeren.

Eerstens blijkt uit het boven aangehaalde arrest van Uw Raad dat Uw Raad de Vlaamse Regering bijtreedt.

Tweedens valt niet in te zien hoe de verwijzingen naar de voorbereidende werken zouden kunnen impliceren dat bij het schetsen van het minimale kader, er iets mis mee zou zijn dat er wel degelijk voorzien wordt in een zekere soberheid ten aanzien van premiereregels.

De uiteenzetting nopens art. 105 Gemeentedecreet toont aan welke items er moeten behandeld worden, maar houdt helemaal niet in dat de Vlaamse Regering in niets zou kunnen voorzien per item. Dit zijn twee volstrekt andere dingen. Dit blijkt overigens al meteen uit de volgende citaten die de verzoekende partij aanhaalt in haar verzoekschrift.

De verzoekende partij heeft het, het weze herhaald, verder volledig verkeerd voor als zij er van uit gaat dat de minimale voorwaarden de minimum sokkel van rechten zouden vormen die geboden wordt aan

het personeel, waarboven er dan in lekkers zoals premies zou kunnen voorzien worden zonder dat de Vlaamse Regering daar in een beperking zou kunnen voorzien door minimale voorwaarden op te leggen. Ten dezer kan er opnieuw verwezen worden naar het arrest van Uw Raad.

- IV.1.6. De verzoekende partij vraagt subsidiair om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof over te maken.

Daarbij wordt er klaarblijkelijk gebruik gemaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet als kapstok om deze vraag te stellen. Aangezien op geen enkele wijze wordt aangegeven ten aanzien van welke andere rechtspersonen er dan wel in een discriminatie zou voorzien zijn, valt er niet in te zien wat deze vraag met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou kunnen te maken hebben. Vragen ter pure toetsing van de artikelen 41 en 162 van de Grondwet kunnen niet aan het Grondwettelijk Hof worden overgemaakt.

Noch art. 41, noch art. 162 van de Grondwet ressorteren onder titel II van de Grondwet. Het volstaat dus helemaal niet dat verwezen wordt naar een dergelijk artikel. Wanneer er verwezen wordt naar een artikel ressorterende onder titel II van de Grondwet, kan er natuurlijk van uit gegaan worden dat iedereen in gelijkheid van een dergelijk recht moet kunnen genieten en zou een combinatie van een dergelijk artikel met art. 10 en 11 van de Grondwet volstaan. Dit ligt echter anders inzake art. 41 en 162 van de Grondwet zodat het puur verwijzen naar deze artikelen de weg niet opent naar een prejudiciële vraag bij het Grondwettelijk Hof.

Ook de subsidiaire vraag tot prejudiciële vraagstelling mist dus elke grond.

- IV.1.7. De verzoekende partij maakt wel een bepaalde uitleg en stelt vergelijkbare categorieën naar voor te brengen. Bij nader inzien klopt dit niet.

Eerstens wordt er gesteld dat "in andere besturen onderworpen aan die wetgeving nog steeds een taalpremie uitgekeerd kan worden, doch in haar bestuur niet". Er wordt een bepaald Calimero-argument ontwikkeld. Anderen zouden iets mogen en de verzoekende partij niet. De Vlaamse Regering past de regelgeving toe op iedereen en het toezicht wordt overigens in gelijkheid uitgeoefend. Dit moet de verzoekende partij weten want verschillende gemeenten zijn met dit toezicht geconfronteerd en hebben zich, trouwens bij verzoekschrift van dezelfde raadslieden, tot Uw Raad gewend.

Er wordt natuurlijk wel voorzien in een bepaalde overgangsregeling, die verder ook betwist wordt, en krachtens die overgangsregeling zullen bepaalde hun taalpremie de ze vroeger hebben bekomen, kunnen behouden. Maar dit is iets helemaal anders dan hier nu betoogd wordt en waaromtrent er gevraagd wordt een prejudiciële vraag te stellen. Er wordt overigens nogal herinnerd aan de verplichting om een vraag te stellen, klaarblijkelijk Uw Raad met enig wantrouwen behandelende. Wie zo aandringt op een prejudiciële vraagstelling krachtens artikel 10 en 11 van de Grondwet, moet dan toch wel netjes en precies een vergelijkbare categorie kunnen aanduiden, gezien artikel 10 en 11 van de Grondwet hier niet verbonden wordt aan een artikel ressorterende onder titel 2 van de Grondwet.

- IV.1.8. Het OCMW-decreet en het besluit rechtspositie gelden natuurlijk voor alle OCMW's. Er valt niet in te zien hoe er een kunstmatig onderscheid

zou kunnen gemaakt worden tussen verschillende OCMW's. Elke OCMW zal op de eigen manier geconfronteerd worden met anderstaligen die al dan niet bereid zijn om de evidente inspanningen te doen om Nederlands te leren. Vele OCMW's zullen geconfronteerd worden met anderstalige toeristen. Vele OCMW's zullen geconfronteerd worden met anderstalige asielzoekers of anderstalige uitgeprocedeerden. Onderscheiden tussen de verschillende OCMW's kunnen er niet gemaakt worden, zodat er geen vergelijkbare categorieën terzake kunnen worden onderscheiden. Ook hier is de vraag niet vatbaar voor prejudiciële vraagstelling.”.

6.3. De verzoekende partij repliceert als volgt:

“De stelling van de verwerende partij kan niet gevolgd worden.

3.I. Wat het beginsel van de lokale autonomie betreft

De gemeenteraden dienen krachtens de artikelen 41 en 162 van de Grondwet bevoegd te blijven voor alles wat van gemeentelijk belang is, behoudens goedkeuring van hun handelingen in de gevallen en op de wijze bij de wet/het decreet bepaald.

Deze bepalingen zijn, zoals uiteengezet in de toelichting bij het middel, ook van toepassing in onderhavige zaak.

Het Grondwettelijk hof dat zich reeds over het beginsel van de lokale autonomie boog, stelt dat het beginsel veronderstelt dat de lokale overheden zich elk doel kunnen toe-eigenen waarvan zij menen dat het tot hun belang behoort en dat ze dat kunnen regelen zoals zij dat opportuun achten. (zie X., Rechtspositieregeling van de het personeel bij de lokale besturen", Brugge, die Keure, 2008, p. 5)

In dezelfde zin oordeelde ook Uw Raad, in zijn afdeling wetgeving in het advies 42.186/AV van 6 februari 2007, dat de beoordelingsbevoegdheid inzake het behoud van een bevoegdheid op lokaal niveau in wezen toekomt aan de wetgevers (en dus niet aan de uitvoerende macht).

Hoewel Uw Raad aanvaardt dat de bevoegde wetgevers de uitoefening van bepaalde bevoegdheden kunnen toevertrouwen aan de uitvoerende macht, dienen de machtigingen niet alleen beoordeeld te worden in het licht van het grondwettelijk beginsel van de lokale autonomie, doch ook de tenuitvoerlegging ervan moet geschieden met eerbiediging van het beginsel afgeleid uit de lokale autonomie. (zie X., Rechtspositieregeling van (de) het personeel bij de lokale besturen"; Brugge, die Keure, 2008, p. 7)

Aangezien de federale wetgever, die de bestuurstaalwetten heeft uitgevaardigd, de gemeenten (en dus ook de OCMW's) uitdrukkelijk bevoegd maakte om de verplichtingen uit die wetten na te komen en ook de Vlaamse decreetgever de gemeenteraden en OCMW-raden uitdrukkelijk bevoegd maakte om vergoedingen en toelagen aan de leden van hun personeel toe te kennen, dient de (Vlaamse) uitvoerende macht deze, door de beide wetgevers aan de lokale overheden toegekende bevoegdheden te eerbiedigen, dus ook wanneer binnen de schoot van de verwerende partij het thans aangevochten besluit, dan wel het besluit van 7 december 2007 wordt aangenomen.

Het komt dus niet aan de Vlaamse regering toe om het begrip "minimale voorwaarden" zo in te vullen dat de door voormelde wetgevers toegekende lokale bevoegdheden volledig zouden worden uitgehold.

Indien de verwerende partij een aangelegenheid van gemeentelijk belang regelt die niet alleen principieel tot de lokale bevoegdheden behoort maar waar het lokale

bestuur ook het meest adequate niveau is om deze aangelegenheid te regelen, wordt het beginsel van lokale autonomie onbetwistbaar geschonden.

Dit wordt bevestigd in het arrest n° 95/2005 van 25 mei 2005 van het Grondwettelijk Hof waar het Hof stelt dat "de inbreuk op de bevoegdheid van lokale besturen, en bijgevolg op het beginsel van de lokale autonomie die elk optreden hetzij positief, hetzij negatief, van de federale Staat, de gemeenschappen of de gewesten inhoudt in een aangelegenheid die tot hun bevoegdheid hoort, strijdig zijn met de artikelen 41 en 162 van de Grondwet resp. artikel 6 § I, VIII eerste lid 1° BWHI, wanneer ze kennelijk onevenredig is."

Dit is, bijvoorbeeld, het geval:

- "indien de inbreuk ertoe zou leiden dat aan de gemeenten het geheel of de essentie van hun bevoegdheden wordt ontnomen" of
- "indien de beperking van de bevoegdheid niet zou kunnen worden verantwoord door het feit dat die beter zou worden uitgeoefend op een ander beleidsniveau."

Artikel 105, § I, van het Gemeentedecreet voorziet expliciet dat de gemeenteraad de rechtspositieregeling van het personeel vaststelt. Artikel 105 §2, 2° preciseert des te meer dat het uitsluitend de gemeenteraad toekomt de aspecten van de rechtspositieregeling te regelen wat betreft "de toekenning van toelagen en vergoedingen".

Uit de voorbereidende werken kan wel degelijk afgeleid worden dat de aspecten vermeld in artikel 105, §2, van het Gemeentedecreet uitsluitend tot de gemeentelijke autonomie behoren. Voorzien in een "zekere soberheid ten aanzien van premieregels" kan dan ook niet gaan tot het volledig uithollen van een exclusief aan de lokale overheden toegekende bevoegdheid.

Hoewel verzoekende partij kennis heeft van het arrest nr. 206.416 van 6 juli 2010 van Uw Raad, is zij echter van mening dat de verwerende partij een verkeerde vergelijking maakt tussen het vastleggen van maximale loongrenzen en het, in dit geval, uitsluiten van taalpremies. Toepasselijke salarisschalen vastleggen waaraan de gemeente zich dient te houden wanneer zij haar bevoegdheid op grond van artikel 105 uitoefent, beperkt haar lokale autonomie en bevoegdheid in zekere mate zonder dat die bevoegdheid echter volledig wordt ontnomen. Het evenwicht tussen het beginsel van lokale autonomie en de decretale opdracht van regulering van de Vlaamse regering zou evenwel hevig verstoord worden indien het de bedoeling geweest zou zijn de gemeente volledig haar bevoegdheid te ontnemen.

In die optiek is verzoekende partij van mening dat door het uitsluiten van een premie en dus de totale onmogelijkheid voor de gemeenteraad om haar bevoegdheid uit te oefenen, de verwerende partij het beginsel van lokale autonomie op dat vlak geenszins eerbiedigt en bijgevolg onmiskenbaar schendt.

3.2. Wat het subsidiair geponeerd verzoek tot prejudiciële vraagstelling betreft De prejudiciële vraag werd geformuleerd als volgt:

"(...) In de veronderstelling dat artikel 115 van het OCMW-decreet een afdoende wettelijke basis zou verschaffen om een verbod op taalpremies in te stellen c.q. elke beslissing inzake toekenning van een taalpremie te vernietigen, schendt dat artikel al dan niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet afzonderlijk, dan wel in samenhang gelezen met de artikelen 41 en 162 van de Grondwet, alsook met de artikelen 24-30 SWT, doordat de autonomie van de Vlaamse OCMW's in de (faciliteiten)gemeenten beknot wordt op een wijze die de naleving van de SWT in het gedrang brengt, terwijl vergelijkbare besturen wel bij machte zijn de bevoegdheid die hen toekomt daadwerkelijk uit te oefenen en terwijl niet vergelijkbare besturen op identieke wijze worden behandeld ? (...)"

Zoals uiteengezet in de toelichting bij het middel dienen in bepaalde gevallen

personeelsleden van de rand- en taalgrensgemeenten over een elementaire kennis van het Frans te beschikken (artikel 24-30 SWT). In vier van de zes randgemeenten, waaronder de gemeente Drogenbos, mag zelfs niemand een ambt bekleden waarin hij omgang heeft met het publiek indien hij geen elementaire kennis van het Frans heeft. In die besturen heeft de federale wetgever er duidelijk voor geopteerd te voorzien in de aanwezigheid van een meertalig korps.

Wat verzoekende partij vaststelt is dat in andere besturen onderworpen aan diezelfde wetgeving nog steeds een taalpremie uitgekeerd kan worden, doch in haar bestuur niet.

Daar, zoals blijkt uit de toelichting bij het middel, en zoals hier nader zal worden toegelicht, dit verschil in behandeling geschiedt tussen perfect vergelijkbare categorieën en deze verschillende behandeling volgens verzoekende partij op geen enkele wijze te verantwoorden valt, meent verzoekende partij het zeer relevant voormelde vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

De vergelijkbare categorieën kunnen, zowel vanuit alle besturen onderworpen aan de bestuurstaalwetten, als enkel vanuit de Vlaamse besturen bekeken, als volgt nader worden toegelicht.

Vanuit alle besturen onderworpen aan de bestuurstaalwetten bekeken, stelt verzoekende partij vast dat de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, specifieke taalvereisten opleggen aan zowel de ambtbekleders van de randgemeenten gelegen in het Nederlandse taalgebied, als aan de ambtbekleders van andere besturen gelegen in het tweetalig taalgebied Brussel- Hoofdstad (art. 17-22 SWT).

Hoewel de ambtbekleders van de plaatselijke besturen van de randgemeenten en de ambtbekleders van de plaatselijke besturen in Hoofdstad-Brussel in een verschillend taalgebied hun ambt uitoefenen, kan er niet ontkend worden dat beide categorieën, in overeenstemming met de SWT, over een vergelijkbaar tweetaligheidstatuut dienen te beschikken. De mogelijkheden om aan die taalverplichtingen waaraan de ambtenaren van deze besturen onderworpen zijn, tegemoet te komen, dienen dan ook op een gelijkaardige wijze te kunnen worden verwezenlijkt.

Concreet is verzoekende partij de mening toegedaan dat indien één van die categorieën aan de taalverplichtingen tegemoet kan komen door de betrokken ambtenaren te verlonen met een premie, de besturen van de andere categorie, die eveneens aan diezelfde taalwetgeving onderworpen zijn, minstens over de mogelijkheid zouden dienen te beschikken om aan dergelijke verplichtingen op gelijkaardige wijze te kunnen voldoen.

De door de verwerende partij aan artikel 115 van het OCMW-decreet gegeven interpretatie belet dit evenwel volkomen.

In de veronderstelling dat artikel 115 van het OCMW-decreet een afdoende wettelijke basis zou verschaffen om een verbod op taalpremies in te stellen, is verzoekende partij van mening dat er sprake is van een inbreuk op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (actieve discriminatie) in de mate dat het aldus uitgelegde artikel 115 tussen twee perfect vergelijkbare categorieën een onverantwoord onderscheid zou teweegbrengen.

Alleen vanuit de Vlaamse besturen bekeken is er minstens ontegensprekelijk een passieve discriminatie daar het verbod voor alle besturen geldt, terwijl niet alle besturen dezelfde verplichtingen hebben. Faciliteitengemeenten moeten tweetalige ambtenaren hebben, andere gemeenten niet.

Dit is een fundamenteel onderscheid dat een onderscheiden behandeling, inzonderheid met betrekking tot het al dan niet toekennen van een taalpremie, rechtvaardigt, zelfs noodzaakt. De door de verwerende partij aan artikel 115 van OCMW-decreet gegeven interpretatie belet dit.

Om die reden, acht verzoekende partij het aldus zeer zeker relevant bovenstaande vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

Verzoekende partij wenst immers aan te halen dat alle rechtscolleges voor dewelke een schending van bevoegdheidsverdelende regels, van een bepaling van Titel II van de G.W. of van artikelen 170, 172 en 191 G.W. door een wet, decreet of ordonnantie wordt opgeroepen het Grondwettelijk Hof moeten verzoeken over deze vraag uitspraak te doen (A.MAST, J.DUJARDIN, M.VAN DAMME, J VANDE LANOTTE in Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Mechelen, 2009, p.1 177).”.

6.4. In haar laatste memorie gaat de verzoekende partij niet meer in op haar eerste middel.

Beoordeling

6.5. Het eerste middel wordt geput uit de schending van de artikelen 104 en 115 van het OCMW decreet, juncto de artikelen 41 en 162 van de Grondwet samengelezen met de artikelen 105 en 116 van het gemeentedecreet en uit machtsoverschrijding.

In ondergeschikte orde wenst de verzoekende partij de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

“(…) In de veronderstelling dat artikel 115 van het OCMW-decreet een afdoende wettelijke basis zou verschaffen om een verbod op taalpremies in te stellen c.q. elke beslissing inzake toekenning van een taalpremie te vernietigen, schendt dat artikel al dan niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet afzonderlijk, dan wel in samenhang met de artikelen 41 en 162 van de Grondwet, alsook met de artikelen 24-30 SWT, doordat de autonomie van de Vlaamse OCMW’s in de (faciliteiten)gemeenten beknot wordt, mogelijk zelfs op een wijze die de naleving van de SWT in het gedrang brengt, terwijl vergelijkbare besturen wel bij machte zijn de bevoegdheid die hen toekomt daadwerkelijk uit te oefenen en terwijl niet vergelijkbare besturen op identieke wijze worden behandeld?(…)”.

In het auditoraatsverslag wordt opgemerkt dat dit middel zoals aangevoerd in het inleidend verzoekschrift een letterlijke overname is van het eerste middel aangevoerd in de zaak gekend onder het rolnummer 193.159/XII-6813 waarover de Raad van State bij arrest nr. 220.294 van 12 juli 2012 heeft geoordeeld en het beroep heeft verworpen. Het middel zoals aangevuld in de memorie van wederantwoord en de gesuggereerde prejudiciële vraag zijn identiek aan het eerste middel aangevoerd in de zaak gekend onder het rolnummer

197.166/XII-6278 waarover de Raad van State bij arrest nr. 220.295 van 12 juli 2012 heeft geoordeeld en het beroep heeft verworpen.

Evengoed en om dezelfde en aan de partijen bekende redenen wordt thans het eerste middel eveneens afgewezen.

Wat de voorgestelde prejudiciële vraag betreft werd in het arrest nr. 220.293 van 12 juli 2012 geoordeeld dat dit verzoek niet dient te worden ingewilligd. Om dezelfde en aan de partijen bekende redenen dient de prejudiciële vraag thans evenmin gesteld.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. De verzoekende partij voert als tweede middel aan:

“Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het gelijkheidsbeginsel, en uit machtsverschrijding,

Doordat de beslissingen waarbij in het verleden aan andere ambtenaren van andere OCMW's een taalpremie werd toegekend niet werden vernietigd, daar waar dit wel het geval is voor de thans bestreden beslissing en zulks in de wetenschap dat beide categorieën van ambtenaren identieke prestaties zullen dienen te leveren met het oog op de eerbiediging van de wetten op het taalgebruik in bestuurszaken,

Terwijl de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gebieden dat de Belgen gelijk zijn voor de wet en het genot van de rechten en vrijheden toegekend aan de Belgen zonder discriminatie dienen te worden verzekerd en het gelijkheidsbeginsel inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van besluiten vergelijkbare categorieën van rechtsonderhorigen op een gelijke wijze dient te behandelen,

Zodat door het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij de aangegeven categorie van ambtenaren blijvend zal benadelen, in tegenstelling tot andere besturen die in gelijkaardige omstandigheden wel een taalpremie hebben kunnen toekennen, hetgeen een manifeste schending uitmaakt van de in het middel vermelde bepalingen.

Toelichting bij het middel

De grondwettelijke regels van de gelijkheid voor de wet en van de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën wordt ingesteld, voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande maatregel en met de aard van de in het geding zijnde beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel (OPDEBEEK, I.; VAN DAMME, M., *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 210).

Vooreerst dient te worden onderzocht of de in het middel aangehaalde verschillen in behandeling die door het bestreden besluit ontstaan een wettig doel nastreven.

In het licht van de eerbiediging van de verplichtingen die door de bestuursaalwetten aan de verschillende besturen worden opgelegd kan er reeds worden getwijfeld aan de wettigheid van het doel van de bestreden maatregel. Wellicht zal de verwerende partij voorhouden dat het de bedoeling is dat men het opbod aan taalpremies in het betrokken OCMW wenst te vermijden, hetgeen op zich misschien een wettig doel zou kunnen zijn, voor zover uiteraard het verbod er niet toe leidt dat de nakoming van de verplichtingen voortvloeiend uit de bestuursaalwetten daardoor onmogelijk zou worden.

Verder kan er aangenomen worden dat de aangegeven onderscheiden in behandeling berusten op een objectief onderscheid, dat evenwel niet pertinent is.

Door alleen het verbod van een taalpremie in te stellen ten aanzien van ambtenaren van verzoekende partij gaat het verschil in behandeling en de resultaten van het bestreden opbod inzake zulke premies niet verdwijnen tussen de ambtenaren aan wie reeds eerder zulk een premie werd toegekend. Bovendien wordt alleen de verzoekende partij getroffen door de bestreden beslissing, terwijl andere overheden, die ook hun verplichtingen inzake de bestuursaalwetten trachten na te komen nog wel zulke premies kunnen blijven uitbetalen. Het onderscheid lijkt dus ver van adequaat te zijn.

Tenslotte is de maatregel alleszins onevenredig voor wat de gevolgen betreft in hoofde van de ambtenaren aan wie de premie wordt onthouden. Zij zullen dezelfde taken dienen uit te voeren als de ambtenaren van de andere vergelijkbare besturen aan wie wel een taalpremie kan worden toebedeeld. Dit betekent dat de beslissing op één en hetzelfde ogenblik twee onderscheiden regimes qua taalpremie in werking stelt, waarbij de ene categorie van ambtenaren wel kan genieten van een taalpremie en de andere categorie dat voordeel wordt onthouden. In hoofde van die laatste categorie is het gemis aan die premie een onevenredig gevolg van de bestreden beslissing in de wetenschap dat hun collega's van andere OCMW-besturen voor exact dezelfde prestaties wel nog een taalpremie zullen blijven krijgen.

Verzoekende partij wordt aldus gedwongen die ongelijke behandeling te bestendigen in de uitbetalingsmaatregelen die zij ten aanzien van die categorie van ambtenaren zal nemen en dit in tegenstelling met andere lokale besturen in het Vlaams gewest, die aan hun ambtenaren nog wel zulk een taalpremie kunnen toekennen.

Het middel is gegrond.”.

7.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende:

“IV.2. Inzake het tweede middel

IV.2.1. Onder het tweede middel poneert de verzoekende partij dat het gelijkheidsbeginsel zoals verankerd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou geschonden zijn.

IV.2.2. Het tweede middel komt er op neer dat ambtenaren die vroeger het recht op taalpremie werden toegekend, dit kunnen behouden terwijl dit nu niet meer kan. Dit zou strijdig zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- IV.2.3. Overeenkomstig de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof vormt het een schoolvoorbeeld van een gemis aan schending van het gelijkheidsbeginsel dat een regel gewijzigd wordt. Wie er van uit gaat dat er in de toekomst niets anders kan zijn dan in het verleden, omdat anders het gelijkheidsbeginsel zou geschonden worden, dwaalt. Onder het banier van het gelijkheidsbeginsel kan niet gevorderd worden dat er geen enkele regel meer zou kunnen gewijzigd worden. De regelgever heeft niet alleen de mogelijkheid om regels te wijzigen maar heeft ook de plicht om een consistent beleid te voeren, waarbij er aandacht wordt opgebracht voor nieuwe noden en nieuwe inzichten. En waarbij een nieuwe regelgever ook zonder meer een nieuw beleid mag voeren. Precies het gelijkheidsbeginsel kan een regelgever ertoe nopen om in verfijningen te voorzien of anderzijds een paar onderscheiden af te schaffen. Het gelijkheidsbeginsel zelf en nieuwe inzichten die daaromtrent rijzen - men denke maar aan het familierecht - is veelal de motor van wijzigingen. Onder het banier van het gelijkheidsbeginsel poneren dat elke wijziging het gelijkheidsbeginsel zou schenden, ware absurd. Dat een regel voor de toekomst dus eventueel anders zal zijn dan de regel was in het verleden, is een evidentie. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan daarin niet worden teruggevonden.
- IV.2.4. Er kan op dezelfde wijze ook voorzien worden in een adequate overgangsregeling. Er kan voorzien worden in een adequate overgangsregeling waarbij, met respect voor het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, er voorzien wordt in regelingen waarbij de adressaten die vroeger konden genieten van een gunstigere regeling, dit voor een bepaalde of langere of onbepaalde tijd nog kunnen behouden. Het voorzien in een overgangsregeling waarbij een bepaalde objectief te bepalen categorie verder kan genieten van een voor de toekomst niet meer mogelijke gunst, is niet strijdig met het gelijkheidsbeginsel. Indien de verzoekende partij dit toch zou menen, zou dit er enkel kunnen toe leiden dat overeenkomstig hun inzichten de voordelige regeling van de adressaten van de norm die kunnen terugvallen op een gunstigere regeling uit het verleden, ongedaan gemaakt wordt. De verzoekende partij blijkt ook te beweren, ook al wordt dit niet echt duidelijk gedetailleerd en zeker niet bewezen, dat bij andere besturen desgevallend meer mensen zouden kunnen genieten van de overgangsregeling dan bij de verzoekende partij. Dit is niet onmogelijk, daaromtrent wordt er eigenlijk niets aangereikt maar nogmaals dit is niet onmogelijk, maar dit is ook niet relevant. Een regelgever kan voorzien in een eerbiedigende werking om tal van redenen. Het toeval kan er voor zorgen dat net ambtenaren ressorterende onder andere”.

7.3. De verzoekende partij repliceert als volgt:

“De verwerende partij lijkt verkeerdelijk te begrijpen in welk opzicht het bestreden besluit de artikelen 10 et 11 van de Grondwet schendt.

Zoals aangegeven in de toelichting bij dit middel meent verzoekende partij dat

de bestreden beslissing de grondwettelijke regels van de gelijkheid voor de wet en van de niet-discriminatie schendt, aangezien zij de toekenning van de taalpremie aan het OCMW-personeel van de gemeente Drogenbos vernietigt, terwijl beslissingen die taalpremies aan andere ambtenaren van andere gemeenten en OCMW's toekenden of toekennen niet werden vernietigd.

Ambtenaren van eenzelfde gemeente die vroeger recht hadden op een taalpremie en nu niet meer, kunnen deze premie inderdaad blijven behouden, terwijl andere ambtenaren van hetzelfde bestuur hier nooit van zullen kunnen genieten. Waar verzoekende partij echter meent dat er ten onrechte een ongelijkheid bestaat, is daar waar verschillende ambtenaren van verschillende lokale besturen die identieke prestaties leveren al dan niet de mogelijkheid hebben om een taalpremie toegekend te krijgen.

Indien de bestreden beslissing van de verwerende partij blijft bestaan, zal verzoekende partij gedwongen zijn een ongelijke behandeling te bestendigen in de uitbetalingsmaatregelen die zij ten aanzien van die categorie van ambtenaren zal nemen, en dit in tegenstelling tot andere (lokale) besturen die in gelijkaardige omstandigheden nog wel zulk een taalpremie kunnen toekennen om aan de verplichtingen van de taalwetgeving te zien voldoen worden.

De verwerende partij wijst niet aan op welke wijze dit verschil in behandeling op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het aanhalen van het beginsel van veranderlijkheid van de openbare dienst kan al dan niet een regelwijziging verantwoorden, maar betoont in niets dat twee vergelijkbare categorieën van ambtenaren die identieke prestaties dienen te leveren met het oog op de eerbiediging van de wetten op het taalgebruik in bestuurszaken plots op fundamenteel ongelijke wijze behandeld zouden kunnen worden.

Aangezien de verwerende partij geenszins de wettigheid van het doel van het bestreden besluit aantoonst, noch het bestaan van een redelijk verband van evenredigheid tussen het aangewende middel en het beoogde doel uiteenzet, is er wel degelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel.”.

7.4. In haar laatste memorie gaat de verzoekende partij niet meer in op haar tweede middel.

Beoordeling

7.5. Een tweede middel wordt geput uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het gelijkheidsbeginsel en uit machtsoverschrijding.

In het auditoraatsverslag wordt opgemerkt dat dit middel een letterlijke overname is van het tweede middel aangevoerd in de zaken 197.166/XII-6278 en 193.159/XII-6813 waarover de Raad van State in zijn arresten respectievelijk nr. 220.295 van 12 juli 2012 en nr. 220.294 van 12 juli 2012 heeft geoordeeld en de beroepen heeft verworpen.

Evengoed en om dezelfde in deze arresten vermelde en aan de partijen bekende redenen wordt thans het tweede middel eveneens afgewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf juli tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen